

почнали да го рисуватъ на карикатури: напримѣръ — че ужъ Дженеръ присажда кравешка шарка на човѣка, а човѣкътъ още въ ржцетѣ на доктора се превръща малко по малко на волъ: лицето му се покрива съ косми, на главата му порастватъ рога, на краката копита.

Надъ откритието на Дженера се смѣяли главно завистниците-голѣми доктори:

„Какъ така, такова велико откритие да не бжде направено отъ тѣхъ, ами отъ нѣкакъвъ си селски лѣкаръ“.

Не могли да разбератъ това нѣщо и глупавитѣ хора, онѣзи които мислятъ, че за такива нѣща сж нуждни чудеса. Не могли да проумѣятъ: шарката много отдавна опустошавала цѣли заселища... а ето че се явило едно селско докторче и намислило да избави хората отъ страшния „бичъ Божий“!

Но, лека-полека хората разбрали, каква благодатна услуга направилъ Дженеръ съ своя многогодишенъ трудъ.

Дошли при Дженера пратеници да го канятъ да се пресели въ Лондонъ: обещавали му добра служба, много пари.

Досега азъ не съмъ търсилъ голѣма служба — отговорилъ Дженеръ. — Нима сега, като съмъ въ залѣза на своя животъ, ще трѣгна да търся богатства и почести?

И той останалъ въ своето обично село — останалъ да помага на своитѣ съселяни.

А докторитѣ отъ всички страни се заели да да провѣрятъ: „Наистина ли Дженеръ е правъ“?

И изведнажъ се разнесълъ слухъ: „Дженеръ се лъже, неговата измислица не струва нищо! Еди кой-си докторъ въ Лондонъ присаждалъ кравешки